

Dân chúng, những người đã thuê chúng ta làm việc cho họ. Câu hỏi tôi nay là: liệu chúng ta có hoàn toàn trách nhiệm của chúng ta hay không?

Trong bài diễn văn của Tổng thống Barack Obama tại Quốc Hội Hoa Kỳ vào ngày 8 tháng 9 vừa rồi, có một hai câu nói tôi rất thích. Ông nhắc đến dân chúng như “những người đã cử chúng ta đến đây; những người đã thuê chúng ta làm việc cho họ” (the people who sent us here – the people who hired us to work for them). Rồi ông hỏi họ và hỏi các nghị sĩ và dân biểu: Mày “Dân chúng ở đất nước này làm việc vất vả để hoàn toàn trách nhiệm của họ. Câu hỏi tôi nay là: liệu chúng ta có hoàn toàn trách nhiệm của chúng ta hay không?” (The people of this country work hard to meet their responsibilities. The question tonight is whether we’ll meet ours.)

Thực tình, tôi không quan tâm mấy đến các chính sách Obama đã đưa ra nhằm giải quyết tình trạng thất nghiệp trầm trọng cũng như cuộc khủng hoảng kinh tế kéo dài tại Mỹ. Đã đành kinh tế Mỹ có quan hệ mật thiết đến kinh tế toàn cầu, trong đó có Úc; tuy nhiên, tại Úc, nhìn sang Mỹ, thấy chuyển cảnh xa vời quá. Tôi nghe bài diễn văn của Obama một cách khá hời hợt. Những câu nói trích ở trên, tôi bỗng thấy thích hơn.

Thích chứ yểu vì thấy chúng khác hơn với những gì chúng ta thường nghe ở Việt Nam. Có lẽ ở Việt Nam chưa có lãnh tụ nào đặt vấn đề trách nhiệm với dân chúng một cách cụ thể đến như vậy. Càng chưa có ai nhìn nhận một thực tế: Họ là những người làm thuê của dân chúng. Mà không phải là những người làm thuê vĩnh viễn. Họ chỉ là những người làm thuê theo hợp đồng. Có bốn năm, dân chúng lại xét lại hợp đồng này mà thôi. Làm giỏi, người ta thuê tiếp. Làm kém thì xin vui lòng về... họ.

Giới lãnh đạo Việt Nam bao giờ cũng cho những chức vụ mình đang nắm giữ như những sự mệnh vĩ đại trên trái đất và vũ trụ. Một thứ thiên mệnh. Ngay cả khi họ giỏi và nói khiêm tốn như họ là “đầy tớ” của dân chúng thì người ta, từ trong vô thức, vẫn xem cái chức “đầy tớ” ấy là một thứ thiên mệnh. Là thiên mệnh vì, thật ra, không có ai thực sự bầu cho họ cả (hiểu bầu theo nghĩa thông thường của chữ không phải bầu bán trong nội bộ đảng với nhau). Là thiên mệnh vì họ không thực sự chịu trách nhiệm trước ai cả. Đất nước là của họ, dân chúng nghèo khổ? Đó là trách nhiệm của “thầy” là chủ sở hay “thầy” khách quan nào đó. Đất nước phát triển? Thì đó là công của họ, bất kể họ hời hợt và nể nang một cách mờ ám trước tri thức người lao động quần chúng của nước.

Lãnh đạo: nghề làm thuê

Tác Giả: Nguy&#n H&#ng Qu&#c

Thứ Năm, 15 Tháng 9 Năm 2011 19:44

Quan niệm cho rằng lãnh đạo nghề là thiên mệnh nên các “đầy tớ” bắt buộc các ông bà “chủ” có đồng ý cho họ làm việc tiếp hay không. Và cũng không cần nghề, thậm chí, bất kể nghề nghiệp nào họ là dân chúng.

Không biết nghề thế nên thay vì “bất nhân” nghề nghiệp đã hùng hăng làm việc và đóng thuế để nuôi mình, người ta lại làm một chuyện oái oăm: bắt dân chúng phải biết nhân và nghề nhân mình!

Có lẽ một trong những chiến lược tuyên truyền lớn nhất của chính quyền Việt Nam, từ khi lên nắm quyền vào năm 1945 đến nay, là nhúng nhem vào chuyện nhân nghĩa. Hầu như toàn bộ guồng máy tuyên truyền đều tập trung vào vấn đề công nhân của đồng và của lãnh thổ. Người ta tập trung các đề tài sáng tác rôm rộ để ghi lại cảm xúc của công nhân “tái sinh” của cách mạng. Ăn một bát cơm ngon cũng như nhân cách mạng. Mặc bộ quần áo mới cũng như nhân cách mạng.

Thậm chí kháng chiến, trong bài “Thề dâng Bác Hồ” sáng tác ngày 19.5.1953, Xuân Diệu viết:

Chúng con dẫu có sai lầm
Đang vẽ nên mình trước Bác cầm tay lên.

Cũng ngày 19.5.1953, Nguyễn Bính từ Nam bộ, làm bài Thề gửi về Cha:

Trước con có các nhà cầm quyền
Nhà Cha nay mới nên thân nên người..

Sau năm 1954, ở miền Bắc, Xuân Diệu lại viết:

Hãy cầm tay đồng công nhân, lòng ta ơi!
Hãy cầm tay những người đồng công nhân con người,
Hãy cầm tay Hồ Chí Minh đồng chí
Đã rèn luyện một nhà già trẻ kìa

...

Lãnh đạo: nghề làm thuê

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Thứ Năm, 15 Tháng 9 Năm 2011 19:44

Xà lã sa, ta oán hân đót trãi
Nay lã hoà, ta lãi thỹ đãi tãi!

Chị Lan Viên cũng có rất nhiều những bài thơ tãi ng tãi nhữ thữ. Lãi Nguyên Ân có lãn nhữ n xét vữ thữ Chị Lan Viên: “Thữ Chị Lan Viên có cữ mữ t lữ t nhữ ng bài thơ ăn năn sám hữ i cho sữ lữ lữ m thuữ trữ c, bày tữ lòng biữ tữ n vô hữ n cữ a nhữ thữ vữ i chữ đữ mữ i, lý tữ ng mữ i – cái lý tữ ng mà nhữ thữ có lúc nhữ muữ n quữ xuữ ng bữ i lữ y cho tữ sữ biữ tữ n cữ a mữ t tữ đữ đã bữ “đữ o” cũ đữ tữ đữ theo nó đữ n cuữ i đữ i.” (Mữ t thữ i đữ i vữ n hữ c mữ i, Hà Nữ i, 1987, tr. 106).

Sau này, hữ u nhữ không có nhữ văn hay nhữ thữ nào đữ vô liêm sữ đữ nữ nhữ bữ nhữ vữ y nữ a. Và nhữ cữ m quyữ n cũng không đữ vô liêm sữ đữ lữ n tữ ng tuyên truyữ n nhữ vữ y nữ a. Nhữ ng đữ đữ, đữ i nhữ ng hữnh thữ c đữ n tữ khác nhữ, chúng ta vữ n nghe thữ p thoả ng nhữ ng giữ ng kữ công và đữi hữ i sữ biữ tữ n cữ a đữn chúng đữ i vữ i nhữ ng ngữ i đữ suữ t đữ i hữ sinh gữnh chữ u...bữ ng lữ c đữ n hữ u nhữ vô tữ n!

Đữ ng quyữ n, ngữ i ta muữ n đữn chúng biữ tữ n. Vữ hữ u, ngữ i ta cũng muữ n đữn chúng biữ tữ n. Vữ i tữ ng cá nhữ, ngữ i ta đữi hữ i sữ biữ tữ n. Vữ i cữ đữ ng và chữ đữ, ngữ i ta cũng đữi sữ biữ tữ n.

Ngữ i ta cữ tình ngoữ nhữ lữ ng lữ i sữ thữ t này: Làm lữnh đữ o, thữ c ra, là làm thuê. Lữ ng bữ ng cữ a hữ là do đữn chúng trữ. Tữ t cữ tữ n nghi và quyữ n lữ i mà hữ có là do đữn chúng cung cữ p. đữ đữ không có chữ n ân ngữĩ. Mà chữ có vữ n đữ là: làm vữ c có hữ u quữ hay không.

Làm đữ c vữ c: Xin tữ p tữ c.

Làm không đữ c vữ c: Xin mữ i xuữ ng!